

De eerste keer - Kristel Peters

Mijn eerste keer was 12 dagen geleden en die vergeet ik nooit meer.

13 april 2014
4.982/10.658
97/272
10,649 km/uur
3.57.44
Rotterdam



Die zondagochtend waren we, Marcel, Esther, Chiel, Gideon, Eddy, Ron, Gerda en ik, al vroeg op pad. Allemaal zenuwachtig en met de nodige excuses paraat waarom het PR niet gehaald zou worden. Zelf had ik de vier nachten ervoor nauwelijks geslapen (ik was even vergeten dat ik altijd had gezegd dat ik pas marathons ging lopen als mijn kinderen 's nachts niet meer wakker werden). Samen liepen we naar onze respectievelijke startvakken, Esther, Gerda, Chiel en ik mochten in hetzelfde

vak. Lee Towers begon te zingen, iedereen zong mee en daar gingen we. Nog heel even zag ik Gerda's rug en toen niet meer.

Na twee kilometer gaf ik het idee op om 5.25 per kilometer te lopen. Het was té vol, té druk en té leuk om me bezig te houden met alleen maar inhalen. Ik ging genieten (zoals iedereen me op het hart had gedrukt) en de tijd maakte me niet meer uit. Dat genieten was trouwens heel erg makkelijk, want het was één groot feest.

Wat was het fijn dat er zoveel muziek was. DJ's, bandjes, mensen met trommels en stereotorens. De drumband onder het viaduct bij 27 kilometer was het heerlijkst, hè Gideon? En wat een publiek stond er langs de kant en iedereen kende mij! Het was geweldig om je naam van zoveel kanten te horen.

Ook mijn eigen publiek was er. Marion, José en Harry stonden in een bocht bij 27 kilometer, wat was het fijn om hen te zien. Ze hadden mij nog een keer gezien, vlakbij de finish, maar ik had het toen te druk met naar vreemden zwaaien. In het Kralingse Bos, bij kilometer 33 stond Marco met Sterre, Zinder en Luus en ook Marco's zusje Laura en haar moeder waren erbij. Wat een boost energie gaf het om hen te zien. Zoals ik had verwacht, moest Luus huilen toen ik doorliep, maar ja, als je stilstaat tijdens een marathon, heb je er geen gelopen, hè John?

Mijn ouders stonden een paar kilometer verderop. Zelf hadden ze niet bedacht te komen, maar Marco had een 'signaal' afgegeven. Toen ik hen zag juichen, liepen opeens de tranen over mijn wangen (en stikte ik half, want huilen en hardlopen is net zoiets als huilen tijdens een wee, dat gaat echt niet), dus heb ik mezelf tot de orde geroepen: doorlopen en genieten en gauw.



Het moeilijkste punt was bij 23 kilometer. Ik was best moe, liep al twee uur te hardlopen en toen ging ik uitrekenen hoe ver ik nog moest. Ik ben nooit goed geweest met cijfers en ik kwam erop uit dat ik nog negen kilometer moest. Toch? Nee, nog negentiEN. Dus nog twee uur erbij... Slik.

Maar ik heb geen man met de hamer gezien. Wel in het begin al een man met een paraplu waarop stond: "Dit is je hobby". Na dertig kilometer zag ik hem weer en toen kon ik hem vertellen dat ik al drie uur binnenpretjes had om zijn tekst.

42,195 kilometer lang heb ik genoten. Ik had spierpijn in mijn gezicht van het lachen en pas toen ik stilstond, schoot de kramp in mijn benen. (Dat zou iets te maken gehad kunnen hebben met het feit dat ik dacht dat mijn camelback leeg was, terwijl er nog een liter in bleek te zitten...)

Inmiddels is het twaalf dagen geleden en lijd ik aan postmarathonale dementie en afasie. Ik vergeet afspraken, ben woorden kwijt (noem bijvoorbeeld een pleister een sticker) en heb gisteren tijdens het hardlopen voor het eerst een paaltje gemist (en dus geraakt). Voor alles is een eerste keer.

Maar over een half jaar ga ik mijn tweede marathon lopen, in Amsterdam. Wie gaat er mee?

